

Frank H. Humphreys¹

de Arthur Osborne

Când cel dintâi discipol occidental al lui Sri Bhagavan a venit în India în anul 1911, avea doar 21 de ani și era adânc familiarizat cu ocultismul. Intenționa să lucreze în cadrul poliției din Vellore. Și-a angajat un profesor numit Narasimhayya pentru a-l învăța limba telugu și, cu prilejul primei lecții, l-a rugat să-i procure o carte de astrologie hindusă, în limba engleză. Era o dorință stranie din partea unui sahib alb, dar Narasimhayya consimți și îi aduse lucrarea cerută de la o bibliotecă. În ziua următoare Humphreys îi adresă o întrebare și mai uluitoare: „Știi pe aici vreun Mahatma?”

Narasimhayya zise că nu știa. Aceasta nu l-a scutit prea mult timp de complicații, fiindcă a doua zi Humphreys îi spuse: „Mi-ai declarat ieri că nu cunoști nici un Mahatma. Ei bine, l-am văzut pe Învățătorul tău (*Guru*) azi dimineață tocmai înainte de a mă trezi din somn. Stătea lângă mine spunând ceva ce totuși nu am înțeles”.

Deoarece Narasimhayya nu părea convins, Humphreys continuă: „Primul om din Vellore pe care l-am întâlnit la Bombay ai fost tu”. Narasimhayya protestă: nu fusese niciodată la Bombay, dar Humphreys îl lămuri că, de îndată ce ajunsese acolo, a fost internat cu febră mare. Ca să-și aline suferința își îndreptase mintea spre Vellore, unde ar fi trebuit să se afle curând, dacă n-ar fi fost bolnav. Călători astfel până la Vellore în corpul său astral și-l văzu pe Narasimhayya. Acesta răspunse cu simplitate că nu știa ce este corpul astral sau orice alt corp în afară de cel fizic. Dar, ca să verifice adevărul visului, lăsă un teanc de fotografii pe masa lui Humphreys, înainte de a se duce să predea limba telugu unui alt ofițer de poliție. Humphreys le cercetă și o alese imediat pe cea a lui Ganapati Shastri. „Iată!” exclamă el la întoarcerea preceptorului său. „Acesta este *Guru-ul* tău!”

Narasimhayya admise că așa era. Peste un timp Humphreys se îmbolnăvi din nou și trebui să plece pentru tratament la Ootacamund. După câteva luni se reîntoarse la Vellore, unde-l uimi iarăși pe Narasimhayya, de astă dată schițându-i o peșteră de pe un munte, apărută în vis, cu un izvor în față și un Încelept la intrare. Putea fi vorba doar de Virupaksha². Atunci Narasimhayya îi povesti despre Sri Bhagavan. Humphreys i-a fost prezentat lui Ganapati Shastri, pentru care prinse a nutri un profund respect și, în același noiembrie al anului 1911, toți trei porniră spre Tiruvannamalai. Impactul lui Humphreys cu tăcerea teribilă a lui Sri Bhagavan a fost menționat într-un capitol anterior.³ În aceeași scrisoare din care s-a extras citatul, mai scria: „Cel mai mult m-a impresionat numărul mare de copii între patru și șapte ani care urcau muntele singuri, ca să-l vadă pe Maharshi, chiar dacă el nu rostea

¹ Arthur Osborne, *Ramana Maharshi sau Calea Cunoașterii Supreme*, Ed. Herald.

² Peștera în care a locuit Ramana Maharshi între anii 1899-1916.

³ „Când am ajuns, ne-am așezat în jur, la picioarele lui, fără să spunem nimic. Am stat astfel o bună bucată de vreme și m-am simțit ridicat din mine însumi. Timp de o jumătate de oră am privit în ochii lui Maharshi, care nu și-au schimbat nici o clipă expresia de profundă contemplație. Am început să devin conștient că trupul este Templul Duhului Sfânt; că trupul său nu era totuna cu omul; fiind doar instrumentul lui Dumnezeu, un simplu cadavru în nemișcare, din care Dumnezeu emana cu o forță teribilă. Propriile-mi simțăminte erau de nedescris.”- din scrisoarea trimisă de F.H. Humphreys unui prieten din Londra și publicată în *International Psychic Gazette*, Londra, 1913.

nici un cuvânt și nici nu-i privea zile întregi. Ei nu se joacă, ci doar stau așa în tăcere, cuprinși de cea mai deplină mulțumire".

Asemenea lui Ganapati Shastri, și Humphreys era nerăbdător să ajute omenirea:

„**Humphreys:** Maestre, pot ajuta lumea?

Bhagavan: Ajută-te pe tine însuși și astfel o vei ajuta.

H: Țin mult s-o ajut. Să nu mă fac util?

B: Ba da, ajutându-te pe tine însuși, ajută lumea. Tu ești în lume, tu ești lumea. Nu ești diferit de ea, nici ea nu e diferită de tine.

H: (după o pauză). Maestre, pot face minuni, așa ca odinioară Sri Krishna și Iisus?

B: Simțea oare vreunul din ei, când le înfăptuia, că el este autorul?

H: Nu, Maestre."

N-a trecut mult și Humphreys își repetă vizita.

„Am urcat cu motocicletă până la peșteră. Înțeleptul zâmbi la vederea mea, dar nu era de loc surprins. Am intrat amândoi și, înainte de a ne așeza, m-a întrebat ceva despre o chestiune strict personală, despre care am dedus că știa. E clar că mă recunoscuse din clipa în care mă zărise. Orice vizitator constituie pentru el o carte deschisă căruia îi poate descifra conținutul dintr-o singură privire. „Nu ai mâncat încă”, spuse el, „și ți-e foame”. Am recunoscut că așa era și a chemat un *chela* (discipol) să-mi aducă hrană - orez, unt topit, fructe, etc., pe care le-am servit cu degetele, întrucât indienii nu folosesc tacâmuri. Deși exersasem acest mod de a mânca, îmi lipsea dexteritatea. Așa că mi-a dat o lingură din nucă de cocos. Surâzător, discuta cu mine din răstimp în răstimp. Nu-ți poți imagina ceva mai fermecător decât zâmbetul său. Am primit de băut lapte de cocos, alburii, delicios, asemănător laptelui de vacă, în care adăugase cu propria-i mână câteva grăunțe de zahăr. Când am isprăvit, mi-era încă foame. Știa, și ceru să mi se mai aducă o porție. Cunoștea tot, iar când unii mă îmboldiră să mai mănânc niște fructe, deși mă săturasem, i-a oprit imediat.

M-am scuzat pentru modul meu de a bea. A spus doar: „Nu face nimic”. Hindușii sunt foarte exigenți în această privință. Ei nu sorb din vas și nu-l ating niciodată cu buzele, ci toarnă lichidul direct în gură. Așa că mulți oameni pot bea simultan din același recipient fără nici o primejdie de a se îmbolnăvi. La masă, Sri Bhagavan le istorisi celor prezenți, cu mare exactitate, scene și evenimente din viața mea, deși mă văzuse numai o singură dată și între timp cunoscuse sute de oameni. Era clar văzător și precis, întocmai ca o enciclopedie. Am rămas să-i ascult preceptele, în jur de trei ore. La un moment dat mi-a fost sete, deoarece condusesem pe arșiță, dar pentru nimic în lume n-aș fi mărturisit. Însă el știa și l-a rugat pe *chela* să-mi aducă limonadă.

Când a trebuit să plec, m-am înclinat, așa cum obișnuim și noi, și am ieșit din peșteră ca să-mi încălz cizmele. A ieșit după mine să mă invite să revin ori de câte ori doresc. E uimitoare schimbarea generată în conștiința tuturor celor ce se bucură de Prezența sa!"

Fără îndoială că interlocutorii lui Sri Bhagavan erau pentru el ca o carte deschisă, dar, în pofida acestui fapt, s-ar putea ca Humphreys să nu aibă întrutotul dreptate în privința clarviziunii. Deși Maharshi citea în sufletul oamenilor, dornic să-i sprijine și să-i călăuzească, pe plan uman el nu recurgea la astfel de puteri. Capacitatea sa de a reține fizionomii era la fel de prodigioasă ca aceea de a memora cărți. Din miile de vizitatori, nu-l uita pe nici unul, chiar dacă îl văzuse numai o dată. Își reamintea și povestea vieții fiecăruia, iar Narasimhayya trebuie să fi vorbit despre Humphreys.

Când socotea că e mai prudent să nu fie pomenită o anumită chestiune, era de o supremă discreție, în general însă avea simplitatea și ingenuitatea unui copil și, exact ca el, discuta față de cel prezent, fără jenă și fără a fi stingheritor. În ceea ce privește hrana și băutura, Sri Bhagavan era generos și incredibil de grijuliu și atent, ținând să se convingă personal dacă oaspetele era mulțumit.

Humphreys începu să manifeste însușiri taumatrice, dar Maharshi l-a avertizat să nu le acorde credit, iar el a fost destul de tare ca să reziste ispitei. Într-adevăr, și-a pierdut interesul pentru ocultism. În plus, a depășit și ideea eronată, aproape unanim răspândită în Occident și tot mai populară în Orient, că umanitatea poate fi slujită exclusiv prin activitate externă. Bhagavan l-a învățat că prin sprijinul acordat nouă înșine susținem implicit mersul ascendent al lumii. Acest dicton aducea cu cel al așa-zisei școli „laissez-faire”, care-l considera valabil doar pe plan economic - perspectivă eronată, fiindcă el funcționa numai în plan spiritual, unde câștigurile acumulate de cineva nu le reduc ci, dimpotrivă, le sporesc pe ale celorlalți. Așa după cum prezența statuară, imuabilă a lui Sri Bhagavan iradia Divinul cu o forță incredibilă asupra semenilor, tot astfel fiecare individ exercita o influență invizibilă asupra semenilor, potrivit capacității sale. Un ins eliberat de egoism și statornicit într-o stare armonică transmite inevitabil și involuntar acea armonie, fie că e activ sau nu în exterior; în vreme ce altul, cu o natură turbulentă și un ego prea accentuat, emite impulsuri dizarmonice, în pofida serviciilor sale în plan extern.

Deși Humphreys n-a locuit niciodată la *ashram*, ci a fost acolo doar de câteva ori, s-a pătruns în întregime de învățătura lui Sri Bhagavan, acordându-i-se Harul. A redactat în limba engleză un excelent rezumat al doctrinei, trimis unui prieten și apoi publicat în *International Psychic Gazette*:

„Mastru e acela care a meditat numai asupra lui Dumnezeu, în al cărui ocean și-a abandonat integral personalitatea, înecând-o în el, până ce a devenit instrumentul lui Dumnezeu; când prinde a vorbi rostește fără efort sau pregătire preliminară cuvintele divine, iar când ridică un braț e animat de miracolul Divinității înseși.

Nu vă gândiți prea mult la fenomene psihice și la proprietăți de acest gen. Numărul lor e legiune; iar o dată ce credința în psihic s-a înrădăcinat în inima celui ce caută adevărul, acestea îl înrobesc complet. Clarviziunea, claraudiția și altele asemenea nu merită interes, de vreme ce iluminarea și pacea, incomparabil superioare, sunt cu puțință fără ele. Mastrul își asumă aceste însușiri oculte ca pe o formă a sacrificiului de sine!

Ideea că el e doar cineva care stăpânește diversele facultăți oculte prin îndelungi practici și rugăciuni sau prin alte metode înrudite e cu desăvârșire falsă. Nici un Mastru nu prețuiește câtuși de puțin puterile oculte, fiindcă nu-i sunt necesare în viața cotidiană.

Deși priveliștea din jurul nostru e uimitoare, minunată, noi nu suntem conștienți de lucrul cel mai fascinant dintre toate, unicul, acea forță nelimitată, răspunzătoare de:

- a. Toate fenomenele pe care le percepem și de
- b. Capacitatea de a le recepta.

Nu vă fixați atenția asupra a tot ce este perisabil: viața, moartea și întreg cortegiul fenomenelor. Nu vă gândiți nici măcar la actul real al percepției lor, ci doar la cel care le vede și răspunde de toate. La început e aproape imposibil, dar, gradat, rezultatul va fi resimțit. Pentru a se forma un Mastru sunt necesari ani de exercițiu susținut. Acordați-i un sfert de oră pe zi. Încercați să vă păstrați mintea neclintită, concentrată pe Acela care vede și care e în interiorul vostru. Nu vă așteptați ca El să fie ceva limpede, pe care mintea să se poată localiza ușor.

Nu va fi așa. Deși e nevoie de ani în șir ca să descoperi acel ceva, rezultatul concentrării va fi sesizat în patru-cinci luni – prin diverse modalități de clarviziune fără știință, în pacea cugetului, în capacitatea de a surmonta necazurile, de a deveni tu însuși în totalitate o forță, deși întotdeauna una inconștientă.

Ți-am expus această disciplină exact așa cum le-o predă Maestrul celor mai apropiați *chelas* ai săi. De aici înainte meditează astfel încât gândirea ta să nu se axeze nici pe actul perceperii, nici pe obiectul percepției, ci invariabil pe subiectul care Percepe.

Nu se primește nici o răsplată pentru Autorealizare. De abia atunci vei înțelege că nici nu o dorești. După cum spunea Krishna, «Ai dreptul de a munci, dar nu și pe acela de a te bucura de fructele acțiunii tale». Realizarea deplină este simplă adorația a Divinului, iar adorația e realizare.

Dacă meditezi, conștient de faptul că judeci doar grație Ființării unice, că mintea, atrasă de Aceasta în actul gândirii, e o parte a Dumnezeirii, atunci mintea va înceta să fie pentru tine o entitate separată; iar rezultatul va fi că atât ea cât și trupul vor dispărea din punct de vedere fizic (ca să ne exprimăm astfel); iar ceea ce va rămâne va fi Fi-ința, existență și totodată inexistență, de neexplicat prin cuvinte sau idei.

Un Maestru rămâne de-a pururi în această stare, cu unica diferență că, într-un mod inaccesibil înțelegerii noastre actuale, el își poate întrebuița deopotrivă mentalul, trupul și intelectul, fără a cădea în iluzia separativității conștiinței.

Nu-și au rostul speculațiile pe această temă: ne-ar cantona doar în religie, un cod bun pentru copii și util în viața socială, un ghid pentru a para șocurile. Ele ne-ar conduce abia acolo unde focul nostru interior ne va mistui neștiința, începând să ne deprindă cu bunul simț rezultat din asumarea adevărului că ideea separativității e pură amăgire.

Religia, creștină, budistă, hindusă, teosofică sau orice al tip de «ism», «sofie», ori sistem, ne poate ghida până la granița unde toate religiile se întâlnesc, dar nu mai departe.

Experiența acestui punct de convergență a credințelor e o dovadă evidentă – nu în sens mistic, ci în accepțiunea cea mai lumească și accesibilă – a faptului că Dumnezeu e pretutindeni și totul e Dumnezeu.

De aici începe exercitarea practicii acestei comprehensiuni mentale care va avea drept corolar sistarea unei obișnuințe. Trebuie să încetezi a numi lucrurile «lucruri», denumindu-le în schimb «Dumnezeu»; și în loc să le consideri simple obiecte, trebuie să știi că ele sunt Dumnezeu; să nu-ți imaginezi că viața e singurul lucru posibil, ci că realitatea fenomenală e doar creația minții, iar «non-existența» decurge firesc din postularea «existenței».

Cunoașterea obiectivă demonstrează doar că există organe cognitive. Nu sunt sunete pentru un surd, nici priveliști pentru un orb, iar judecata e un simplu mecanism apt să conceapă sau să aprecieze anumite fațete ale Divinității.

Dumnezeu e infinit și de aceea existența și non-existența sunt doar cele două ipostaze ale Lui. Nu intenționez să afirm că El e alcătuit din părți componente distincte. E greu să te faci înțeles când vorbești despre Dumnezeu. Adevărata cunoaștere provine din interior și nu din afară; ea nu e de fapt «cunoaștere», ci «vedere» (percepție).

Realizarea nu e altceva decât a-l vedea literalmente pe Dumnezeu. Greșala noastră capitală e să ni-L închipuim acționând simbolic și alegoric, iar nu concret și ad litteram. Pictează pe un ciob de sticlă forme și culori și pune-l

într-o lanternă magică. Aprinzând lumina, culorile și formele pictate vor fi reproduse pe ecran. Dacă lumina nu ar fi aprinsă, ele n-ar fi vizibile.

Cum iau naștere culorile înseși? Prin descompunerea luminii albe cu ajutorul unei prisme cu mai multe fețe. La fel se întâmplă cu caracterul. E perceptibil numai atunci când Lumina Vieții (Dumnezeu) strălucește prin el și irupe în acțiunile lui. Când omul doarme sau e mort, nu-i poți descifra caracterul. I-l poți depista doar în clipa în care Lumina Vieții i-l animă și i-l dinamizează în mii de chipuri diferite, ca răspuns la contactul cu multiplicitatea lumii. Dacă lumina albă n-ar fi scindată și prefăcută în forme pe lentila lanternei noastre magice, n-am fi știut că în fața ei a existat vreodată o bucată de sticlă, fiindcă ar fi străbătut-o nemodificată. Se poate afirma că ea a fost alterată, luându-i-se din claritate datorită necesității de a se filtra prin culorile de pe sticlă.

Tot așa stau lucrurile cu insul obișnuit. Minte sa poate fi comparată cu ecranul. Pe ea strălucește lumina, tulburată și ștearsă, fiindcă omul a permis lumii cu o mie de fațete să bareze calea Luminii (Dumnezeu), iar cugetul lui le răsfrânge, întocmai cum ecranul reflectă culorile de pe sticlă. Îndepărtați prisma și culorile vor dispărea, reabsorbite în culoarea albă din care s-au ivit. Ștergeți culorile de pe lentilă și lumina va scânteia prin ea.

Luați-ne de sub ochi puzderia efectelor pe care le vedem și lăsați-ne să privim numai la cauză, iar atunci vom distinge Lumina (Dumnezeu).

Un Maestru în meditație, deși cu ochii deschiși și auzul treaz, se concentrează atât de intens pe «Acela care vede», că nici nu vede, nici nu aude, e complet opac la semnalele senzoriale și mentale, absorbit, cum e, de cele spirituale.

Trebuie să înlăturăm lumea care ne pricinuieste îndoielile, înnegurându-ne mintea, și atunci Lumina lui Dumnezeu va străluci limpede prin ea. Cum putem îndepărta lumea? De pildă, întâlnind o persoană oarecare, să reflectăm: «Acesta nu e un om, ci Dumnezeu însuflețind un corp»; corp ce răspunde mai mult sau mai puțin desăvârșit comenzilor lui Dumnezeu, așa cum o corabie ascultă mai bine sau mai rău de propriu-i cârmaci.

Ce sunt păcatele? De ce bea cineva în exces? Fiindcă urăște idea că e îngrădit de neputința de a bea atât de mult pe cât dorește. Cu fiecare păcat săvârșit, el luptă să se elibereze. Această propensiune spre libertate e cea dintâi acțiune instinctivă generată pe plan mental de scânteia divină din om; deoarece Dumnezeu știe că nu e înlănțuit. Beția nu-i conferă omului libertatea, dar în acele clipe el nici nu știe că o caută. Când devine conștient de acest lucru, optează pentru calea potrivită de a o găsi.

Dar omul dobândește libertatea doar atunci când realizează că nu a fost nicicând întemnițat. Eul, eul, eurile care simt astfel sunt în realitate Spiritul nemărginit. Sunt încarcerat pentru că nu știu nimic altceva decât ceea ce percep prin intermediul unuia din simțuri. În același timp însă sunt în mod neîntrerupt subiectul care percepe în orice corp, în orice minte. Aceste trupuri și minți reprezintă doar uneltele Eului suprem, Spiritul fără hotare.

Ce vreau să fac cu aceste unelte, eu care sunt totuna cu ele, așa cum culorile alcătuiesc împreună Lumina Albă?"

Inutil să precizăm că serviciul de polițist nu i se potrivea de fel lui Humphreys. Sri Bhagavan l-a sfătuit totuși să nu-l părăsească și în paralel să-și urmeze meditația. S-a conformat sfatului, apoi, după câțiva ani, s-a retras. Fiind catolic și înțelegând echivalența funciară a tuturor religiilor, n-a mai simțit nevoia unei schimbări, ci s-a reîntors în Anglia, unde a intrat într-o mănăstire.